

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

ČERVEN 2013

Úvodník

Staré dobré časy prý symbolizuje patina a nábytek, který má duši. Něco na tom je, ale není to všechno. Staré dobré časy jsou taky o stavu duše. O prožitku.

Předposlední červnový víkend jsme vyrazili lézt na Sněžník. Za ta léta, co jezdíme do Tisé, jsme kolem masivů nad silnicí mnohokrát šli, většinou s dětmi na výlet k rozhledně. Samozřejmě jsme nemohli přehlédnout kruhy natlučené do stěn, ale nějak jsme se k lezení blízko frekventované cesty nikdy neodhodlali.

K výběru Sněžníku jsme měli několik důvodů, které ale nejsou pro tenhle úvodník podstatné. Podstatné bylo dění. Protože než jsme vytvořili zázemí pro děti, na vrcholu Májové se zjevila Verča s Jardou Zástěrou. Než jsme vylezli první cesty, přikráčel i Svinčo s Květuškou. A Blahouš a Renča a Pavlína a .. a ... a

Všude, kde jsem dohlédl, lezl někdo z Horoklubu nebo party kolem Horoklubu vytvořené. Někdo lezl na prvním, někdo na druhém, někdo bouderoval, na jedné straně mazáci bojovali v sedmách, na druhé nováčci ve čtyřkách a o kus dál Šiša zasvěcovala úplné nováčky do kouzla lezení na písku.

Seděl jsem u dobíráku, hrál se na slunci, pozoroval mravence, mraky na obloze a to hemžení kolem a prostoupil mně ten pocit – **staré dobré časy**.

Broněk

Každě svoje dveře s hrůzou zamyká ...

8. - 12. 5. 2013

Deivi Šišovská
Broněk Bandas

Květnový státní svátek je příležitostí pro širokou lezeckou obec, jak si udělat dlouhý víkend. Již potřetí Deivi s Bandaskama naplánovali v podobném termínu jako letos (8.-12.5.) dá se říci tradiční akci, „Škrabeme se na vrchol“. Již je to třetí rok, co se na chalupu Dády a Atoma v Tisé sjela spousta našich kamarádů ze všech koutů republiky s cílem vyzkoušet si nebo zopakovat si lezení na písku.

Předpověď počasí byla sice na pískovcové lezení tragédie, ale dokud nespadne první kapka, neztrácíme hlavu a již v úterý večer přijíždí prvních pár nadšenců vyvětrat chalupu, vyvětrat peřiny a u ohně sáhnout do strun kytar. Neuvěřitelný kytarista Bárt pohladil nejen struny, ale i duši každého u táboráku. Znal snad každou písničku, kterou jsme si přáli a za chvíli

všichni kolem ohně zpívali. S pokračujícím večerem a vzrůstající hladinkou dokonce občas zahlásil, že tuhle písničku sice nezná, ale zahráje jí a zahrál. Byl to opravdu krásný a ohromně pohodový večer, v kterém se Deiva projevovala tak charakteristicky, až si vysloužila mírně upravenou píseň od skupiny Greenhorns :

***Každej svoje dveře s hrůzou zamyká,
vap ta dap, vap ta dap,***

***když slyší, jak z kopců do údolí proniká,
vap ta dap, vap ta dap,***

***Ten Deivin smích, ten divnej řev,
při kterým v žilách tuhne krev,
divnej smích, krutej smích.***

***Nejeden lezec z vrcholu věže slít,
vap ta dap, vap ta dap,***

***aniž tušil, že skalama zas bude znít,
vap ta dap, vap ta dap,***

***Ten Deivin smích, ten divnej řev,
při kterým v žilách tuhne krev,
divnej smích, krutej smích.***

Zatímco srnky odcházející kolem Atomovic baráčku na pastvu viděli všichni, tři stateční zpěváci viděli i jejich návrat z pastvy za ranního kuropění. Taková vytrvalost překvapila i jinak dost otrlou Šišku, která se v pět ráno potichoučku s Broníkem v náručí plížila kolem domu, protože odjížděli na výlet do Legolandu a směrem k ohništi a mátohám okolo trousila slova o bláznech. Teprve tehdy si partička zpěváků naplnila na dobrou noc oči úsvitem vycházejícího slunce a odebrala se na lože.

Trochu netrpělivější lezci by asi ve stře-

dečním ránu vykvetli. Pařba u táboráku přeci jen nebyla bez následků. Ale aspoň měl písek čas se vyhrát. Zdálo se, že rosníčkám předpověď nevychází a lezců přibýlo. V Anglickém parčíku lezla Deivi, Broňa, Bárt, Ústečáci Honzík s

Tryskáčem a dorazila i Verunka s Easym a psíkem Fredem. Díky značné přesile dospělých se dařilo i ohlídat malého Davídka Bandasů a krásně jsme si všichni zalezli. Blížilo se odpoledne a s ním se od východu blížili naši další kamarádi z Brna – Háthí, Pája a její dva synové Michal a Tomáš. Byl čas vrátit se na chalupu.

Ve více lidech už bylo na chalupě pořádně veselo. Večerní slunce svítilo plnou silou a Michal byl tak natěšený na lezení na písku, že vůbec neváhal, když Broňa přišel v sedm hodin s geniálním nápadem, udělat rychlý výpad do Malých Tiských stěn. Během okamžiku měli sbaleno a s nimi všichni, kromě Háthího s Pavlou. Chalupa se vylidnila tak rychle, že si ani Davídek nevšiml, že se mu zdekoval tatínek. Průvodce nebylo potřeba. Deivinu s Michalem poslal Broňa do Čaje o páté a Čaje o šesté, Easyho s Veronikou do Západní cesty na Poštolčí stěnu a sám si vzal uplného nováčka Toma a svým vyrovnaným hlasem a radami zkušeného lezce jej postupně dostával vzhůru na Kozlíkův masív Jižní cestou. Mladí Brňáci se pořádně zapotili: „Aspoň nás v tom Brně nepomluví, že jsme se jim nevěnovali.“, prohlásil Broňa, ale už spěchal zpátky na chalupu za synkem. Rodičovské povinnosti jde trochu ošutit, ale nejde se jich zbavit. Easy s Verčou neměli dost a ve stěnách zůstali ještě na jednu cestu, což se později, když se rosníčkám potvrdila předpověď, ukázalo jako dobré rozhodnutí. I tak jsme ale ještě skoro do jedenácté poklidně hráli u ohně na kytary, pak se z Legolandu vrátila Šiška s Broníkem a vyprávěním jsme vyplnili čas až do jedné ranní, kdy naše poseze-

ní u ohně brutálně přerušilo Boží dopuštění každého pískaře. Přihnala se buřina a kapky doslova mlátily do plechové střechy takovou silou, že se nedalo ani spát.

Čtvrteční ráno opět svítilo slunce a Deivi s Easym nelenili a vyrazili se proběhnout do terénu, prozkoumat zadní část Malých Tiských stěn a přes Ostrov se vraceli zpět. Jak by řekl jeden můj blízký kamarád: „Čtvrtek byl jak na blatech.“. Všude mokro. Tedy měníme plán a vyrážíme za lezením na Čimu v Brně. Jenže Broňa ráno odjel na šichtu a než jsme se jedním autem na Čimu všichni dostali, přichází z čistého nebe bouře s kroupama a stejně tak i odchází, ale hřmění zůstává a problémem je i rozblácený a tím pro kočárek se spícím Davidkem nepřístupný terén. Nezbyvá než zvolit variantu Hudy lezecké stěny v Ústí nad Labem. Nebylo to sice to pravé ořechové, ale jako náhražka dobrý a myslím, že Brňáci Michal s Tomem se tam vyřádili nad své poměry. Večer se ujal Hathí, vášnivý hráč téměř jakékoli kvalitní hry, vysvětlování stolní hry Sedm divů světa a poté, co to všichni pochopili, hrálo se do pozních nočních hodin.

Ráno dalšího dne nebylo kam spěchat. Takto smutnou a uplakanou Tisou jako to páteční ráno určitě příliš lidí ani nepamatuje. Ale když je dobrá parta, nemají chmury a deprese šanci. Aniž bych jim chtěla dělat reklamu, tak kdo byl v Tisé u Dády a Atoma ví, že mají na baráku kromě všeho možného i nemožného také bazárky různých a všemožných předmětů a především oblečení. Od spodárů, přes kombiné a staromódní obleky až snad po převlek Yetyho. No a tak parta, co spala v místnosti s bazárkem, nelenila a hned ze spacáků se vrhla vrstvit na sebe jeden tento super model za druhým – přeci je třeba to

uplakané ráno nějak rozveselit. Ze společného prostoru kuchyně se mžikem stal prostor společenský a dvoumetrový Luboš Třeba svým příchodem v odvážném modelu zahájil nevídanou módní přehlídku. Úspěch to byl veliký. Deivi s Verunkou bohužel poněkud zaostávaly za klukama, protože Lubošovo a Easyho hubená těla byla skvostnou figurínou pro všechny typy dámských plavek a spodárů, které byly v bazárku k dispozici.

Sice jsme přijeli lézt, ale bylo jasné, že dnes si v Tisé a okolí nezačneme. Taky zima byla veliká a nápad prozkoumat termální lázně v Bad Schandau, což je německé lázeňské město nedaleko českých hranic v Saském Svýcarsku, okamžitě získal podporu většiny. Zatímco Easy s Verunkou a psem vyrazili na procházku do Ostrova a Broňa se věnoval Davidkovi na chalupě, zbytek výpravy jel vyzkoušet další “náhražku”.

Zprvu nám nebylo jasné, co v bazéně bez tobogánů a dalších atrakcí budeme čtyři hodiny dělat. Po hodině blbnutí jsme se přesunuli do sauny a musím říct, že prvotní ostych z nahých těl nás rychle přešel. Tolik parádních a různých saun. Relax to byl vynikající a dalo by se to užít i déle než jen 4 hodiny. Tedy tuto zkušenost berte jako dobrý tip na výlet v době deště a nevládná. Každopádně se během dne počasí umoudřilo, a tak jsme doufali v lepší zítřky. V podvečr dorazil ještě Verunky a Easyho kamarád Ondra a naši kamarádi z Loun Méďa a Rosťa s dcerou Elenkou. A začalo opět vysvětlování a posléze nadšené hraní tentokrát venkovní hry zvané KUBB. Jako klasicky byl pak večer plný krásných písní, pohody a do nočních hodin se hrála opět stolní karetní hra Bang. Hra je pro max. 8 hráčů, ale my to zvládali i v devíti. Když je dobrá parta ...

V noci nepršelo a ráno bylo krásné počasí. Rosničkám třikrát hurá! Deivi si dala ještě svou oblíbenou hodinku běhu, zatímco na chalupě začal frmol okolo snídani, uklízení, balení věcí do skal a organizování přesunu. Bylo rozhodnuto, že se pojedou do Anglického parčíku, protože tvrdý písek je jen tam a na Sněžníku. Nikoho asi nepřekvapí, že stejný cíl mělo hodně lezců, a tak bylo pod skalama docela plno. Než začalo kolem druhé hodiny zase pršet. Přesto se nám podařilo každému (i nováčkům) vylézt pár krásných cest. Některé, jako třeba Fotogenická hrana, byly i dost fotogenické. Lezečtí nováčci se pořádně

orosili, účel byl splněn a déšť se nám nakonec i hodil. V hospodě Na rozcestí měli výbornou svíčkovou a ještě jsme se tam potkali s dalšími kamarády a to s Jindřichem, Danou a jejich Laurinkou ze Znojma a z Chomutova přijeli muzikanti Jardu Supik se synem Jikou (Georgem) Vavrou s kytarama, banjem a mandolínou. Den byl ještě mladý a na chalupu se nám nechtělo, takže i když bylo počasí nejisté, část z nás vyrazila procházkou na rozhlednu Sněžník. Občas zapršelo, ale uznejte - má lezec vůbec šanci v okolí skal vidět jinak než vertikálně? To je stále jen do skal a zpět a ostatní jakoby nebylo. Procházka to byla

báječná, kultury je taky třeba, jen jsem tou dobou netušila, že si to dáme druhý den se Šiškou a dětma znovu.

Na chalupě na nás čekali konečně i pan a paní domácí. Poslední večírek prodlouženého víkendu mohl začít. Díky dokonalým muzikantům, partě, která se chtěla bavit a přenádherné atmosféře musel každý, koho povinnosti nebo únava zahnal od ohně, litovat. Večer se protáhl do noci, noc do svítání, ale jak jinak než zpěvem bysme měli přivítat východ slunce a první den bez jediné dešťové kapky.

Jak to tak chodívá, podstatná část lidí se v neděli ráno rozjela zpět domů na nedělní obědy s rodinou, nebo aby ti z daleka dojeli domů do večera. Blížil se zase pracovní den. Jen nezdolné Šišky vyrazily na Sněžník zasvětit muzikanty Jardu a Jirku do tajů lezení na písku a sejít se s dalšími kamarády Honzíkem a Honzíkem, kteří jim ochotně pomohli s hlídáním dětí a jištěním Jardy a Jirky. Poradili jim, co si zkusit vylézt, a tak poslední den skončil lezením s kamarády a vymazal popršená rána předchozích dní.

Konec, šlus, hotovo. Zbývalo už jen pomoci domácím uklidit chalupu a zvesela se vydat za realitou blížícího se všedního dne.

Deivina a Broněk

Expedice Peru 2013

Poštovní holubi nám do redakce přinesli zprávu, že ve dnech 1. - 8. 6. 2013 se Ondrovi Benešovi a Pavlovi Bohuňkovi (člen Horoklubu Chomutov) podařilo prostoupit novou cestou na žulový vrchol Peruanských And La Esfinge (5325m) a to ve východní stěně, přičemž cestu nazvali "Checos Bandidos 7c". 600m dlouhá linie prochází nádhernými žulovými plotnami, má 12 délek a bylo v ní použito 40 nýtů (20 postupových a 20 na štandech).

S vynáškami pomáhali Editka Vopatová a Honza Škarohlíd.

Pavel dále projevil svou všestrannost, když spolu s Honzou v průběhu šesti dní vystoupili na velikán Huascarán Sur 6768m, přičemž Honza se zastavil asi 200m pod vrcholem.

1. den - z Musho do BC, 2. den - bloudění v nekonečných skalních plotnách, než se dostali do Morena Campo, 3. den - po ledovci do C1, 4. den - vylezli 400m ledopád a přetraverzovali do sedla mezi kozy do C2, 5. den - výstup na vrchol a zpět do C2, 6. den - sestup z C2 do Musho (2850m převýšení).

Gratulujeme klukům k výkonům a přejeme ještě hodně zážitků a bezpečný návrat.

Sponzoři:

Ondra Beneš: Hudy Sport, Tendon

Pavel: Horoklub Chomutov, Tilak

Foto na : www.pavelbohunek.com

ODPADKYÁDA 2013

27. 4. 2013

Jiří Šťastný

Letošní odpadkyáda v Tisé byla původně naplánována na sobotu 13.4., ale jelikož tuto dobu zde ještě leželo asi půl metru sněhu, pod kterým by se odpadky dost těžko hledaly, byl termín posunut o 14 dní později. Teplé počasí, které panovalo poslední dubnový týden, nejen roztopilo všechen sníh, ale také osušilo skály. Bohužel na sobotu 27.4., na kterou byla odpadkyáda přesunuta, byl hlášen příchod studené fronty s výrazným ochlazením a deštěm. Na sbírání odpadků to sice nevadí, ale za poslední roky jsme byli zvyklí, že po práci si jdeme zalézt, což nevypadalo letos moc reálně. A tak se domlouváme s Bandaskama, že do Tisé vyrazíme již v pátek po obědě, abychom si ten slunečný týden trochu užili.

Za téměř letního počasí dorážíme v pátek odpoledne k Atomovcům na chalupu, kde už je Dáda s dětmi a větrá po té nekonečně dlouhé zimě. Jelikož Filípkovi se do skal nechce, zůstává s ním Maruška na chalupě a já jdu do skal sám. Někde by tam měli být Mates s Vojtou a Michalem, kteří přijeli už dopoledne z Litoměřic. Nacházím je v Malých Tiských stěnách a ukecávám je na přesun na Hřebenovky, kde krásně svítí sluníčko a díky větru už není takové hrozné vedro. Za chvíli doráží i Bandasky s dětmi, u kterých se střídáme a přitom lezeme oblíbené jarní klasiky (Aksův chomout, Dárek rekreantům, Zlaté písky apod.). Po té si chce Mates zkusit i něco těžšího, a tak mu vyvádím Přímo variantu Jižní stěny na Zlatou stěnu. Při slanění zjišťujeme, že ve velké díře cesty Maturita je hnízdo se třemi už docela velkými ptáky a jejich rodiče poletují nad námi a netváří se příliš přívětivě. Opatrně stahujeme lano a raději se přesouváme o kus vedle. Docela mě překvapuje, že u nástupu ani slaňáku není žádná cedule, která by na hnízdění ptáků upozorňovala. Blížící se fronta o sobě dává vědět silicím větrem, ale nám se ještě na chatu nechce. Vyvádím tedy ještě Jižní stěnu na Pevnost a z vrcholu sleduji, jak se blíží mraky. Pak už balíme a přesouváme se na chatu, kde následuje tradiční oheň, opékání buřtů a zpěv u kytar, což k lezení na písku neodmyslitelně patří a všichni se na to celou zimu těšili.

V noci opravdu začíná pršet a prudce se ochlazuje. Zatímco včera jsem šel do skal v sandálech, kraťasech a tričku, dnes si oblékám dvě bundy a do trekovek si беру teplé ponožky. U Refugia už čeká hlavní organizátor Míša Vyleťal, který všem rozdává igelitové pytle a rukavice. Na to, jaká je kosa, a že drobně mrholí, je tady docela dost lidí. Každý dostává nějaký úsek skal, kam odchází sbírat odpadky. My si jako obvykle берeme věže pod silnicí, kam chodíme poslední roky pravidelně. Od turbázy procházíme pod jednotlivými skálami, koukáme, kde jsme už co lezli a co by se ještě dalo vylézt a při tom sbíráme odpadky. Docházíme až k Dědovo vyhlídce,

kde jsme si před pár roky po odpadkyádě krásně zalezli. Dnes je tu všude mokro a nevlídno. Vracíme se tedy zpět na parkoviště u turbázy. Ještě jdu klukům ukázat zajímavé cesty, co vedou na věže na druhé straně silnice, a pak už nakládáme pytle s odpadky do auta a jedeme je vyložit ke kontejneru. Po té se už vracíme zpět na chatu, kde se začíná oslava Zuzanky narozenin. Předáváme tedy dárky, ochutnáváme výborné dorty a užíváme si příjemné atmosféry s přáteli. Jelikož Maruška jde zítra do práce, navečer se loučíme s ostatními a vracíme se zpět domů. I přes nepřízeň počasí to byl nakonec moc pěkný výlet.

Jiří

HORKÝŽE SVATOŠKY

11. 5. 2013

Verča Dvořáková

V pátek těsně před 17h mi „zcela nečekaně“ zazvonil telefon... . Letoš se Zuzkou stáli před domem a čekali na mě, chystali jsme se vyrazit za punkovou kulturou a následným lezením do Karlovarska – konkrétně na koncert Horkýže Slíže do přírodního amfíku v Lokti a na popolézáníčko na Svatošky.... A tak jsem všeho nechala – to znamená, že jsem upustila na zem všechny - obě upatlané štětky od barvy na topení zn. Primalex, nechala nedolakované topení žít vlastním životem a letěla dolů do sklepa s nadějí, že tam objevím nějaké ředidlo a odpatlám si alespoň ruce, což se zadařilo – technický benzín byl nalezen. Po rychloočistě jsem začala ve zmatené rychlosti sbírat naštěstí už připravené věci na víkend, najít boty, nezapomenout si do nich vzít usušené vložky, ponožky a pak hurá nasedat. Všechny naše věci se krásně vešly do kufru a bylo tam ještě i dost místa pro Bártův bágel, které nakonec nebylo potřeba, protože náš původní spoluúčastník zájezdu výlet odřekl kvůli nenadálému sobotnímu povolávacímu rozkazu nastoupit takřikajíc do rachoty.

Tak jsme vyrazili coby trio. Po bližším ohledání v autozrcátku se mi na obličej objevilo ještě

trošku bílé barvy a trochu i ve vlasech, tak jsem s tím chvíli zápasila a nakonec i vyhrála. Počasí vypadalo ze začátku slibně, dokonce na nás koukalo i sluníčko, jenže jak jsme se přibližovali blíže a blíže Karlovým Varům, mráčku a oblačnosti a vody padající z nebe poněkud přibývalo. Ale co, přeci nejsme z cukru, déšť nás nemůže rozpustit, maximálně může snížit počet koncertu chtivých nadšenců a pokazit nám lezecké plány na víkend, které málem nevyšly i tak. Jak tak projíždíme kolem Varů, stočila se

řeč na lana : „Máte někdo lano?“ ... „Ne, já mám matroš.“ ... „Zuzko, máš lano?“ ... „Bárt měl vzít lano...“ , „Já chtěla vzít lano, ale...“ ... prostě jsme neměli žádné lano, to jsme tedy horolezci. Mně se povedlo vůbec si nevzpomenout na můj „lanový plán“ – lano mám v autě, tak jsem si říkala, nač ho tahat do baráku, a pak zase z baráku, až pojedeme, jen ho přehodím z auta do auta... a ono nic. Situaci nakonec zachránil Letoš – má ve Varech kamaráda Františka, který nám půjčil dokonce 2 lana, čekaly na nás druhý den v hospůdce

naproti Svatošským skálám. František je prostě dobrota.

Když jsme dorazili do Lokte, chvíli jsme hledali vhodné místo, kde bychom mohli bezplatně a bezpečně

nechat auto, postavit stan a co nejkratší cestou se dostat na koncert. Průběh hledání jsme museli na chvíli přerušit – příroda se hlásila o slovo, a tak jsme vystřelili z auta (hlavně my zástupkyně ženského pokolení) do deště. Zastavili jsme u sice momentálně mokrých, ale jinak pěkných skalek, na které jsme se ale ten den mohli maximálně tak dívat. Ale nevádí, pátek byl ve znamení hudby, tak jsme kroužili dál a našli parádní místo, ale pořadatelé nás slušně vykárali, dobrá, jedeme dál. (Jakýsi mladík byl docela překvapen či v šoku, když na něj Letoš z okýnka vybafl „čau...“ a on na to rozpačitě „dobrý den...“). Místo jsme našli, nacpali do batůžku nějaké pláštěnky, termosku s kafíčkem, do ruky deštník a PETku s pivkem, a protože jsme měli asi hodinu náskok, šli jsme se produčirovat po městě a kochat se krásami středověké architektury.

Před vstupem do amfíku fungovala „nemilosrdná“ kontrola, všechno své jste museli vypít, nebo zahodit, tak k nám přišel jakýsi Slovák, jestli prý známe Tatranský čaj a už nám naléval, navíc do skleněných panáků, které ocenil hlavně páni. Byly na nich pěkné slečny v prádle, které stačilo přejet prstem a prádlo zmizelo. Tak jsme byli zase o trochu veselejší a za moment o deštník chudší – s deštníky vstup zakázán, alespoň nad termoskou se slitovali.

Ze začátku to vypadalo, že účast bude kvůli neustále popadávajícím kapkám deště slabší, ale nakonec se ukázalo, že fanouškům Horkýže Slíže déšť rozhodně ani trochu nevádí. Zuzka alias Susana se zhostila role fotografky – kameramanky, tak se těším na výsledek. Byli tam

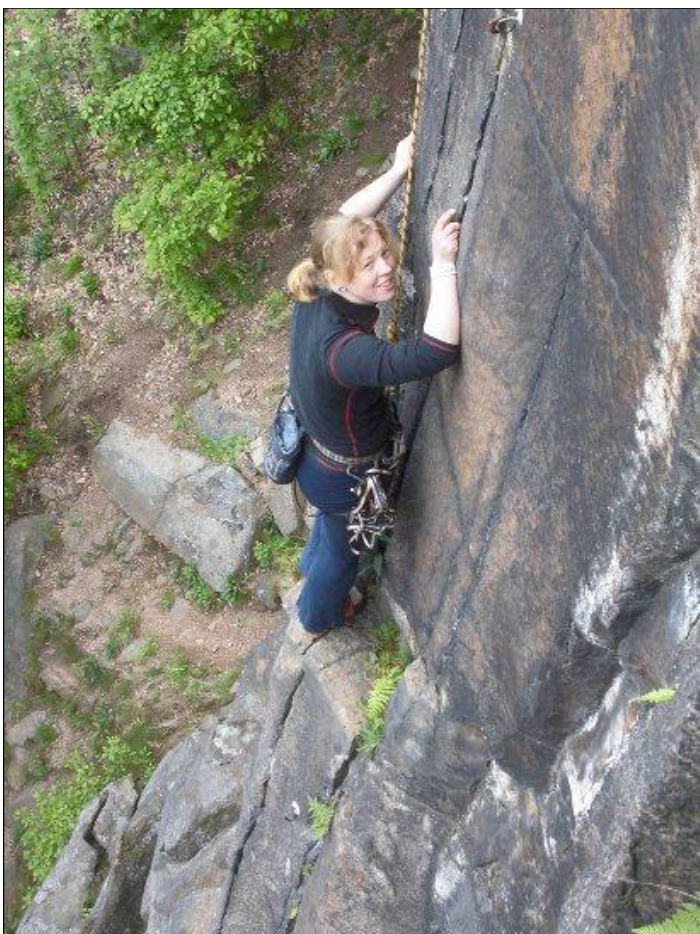
vskutku zajímavé „exponáty“ na focení – například bandička omladiny vybavená metrovými brčky a kýblem plným Mojita. Předkapely taky stály za poslech – vždycky mě dokáže překvapit, když vidím zpěvačku drobné postavy a slyším, co dokáže s hlasem. Snad čtenáři odpustí – názvy mi asi vypršely z hlavy. Koncert měl pořádný náboj, v kotli to vřelo, že to i chvíli vypadalo, že bude nějaká bitka, ale žádný strach – měly jsme „bodyguarda“ Letoše, který vždycky včas zabránil tomu, aby nás zasypal kymácející a padající houf punkáčů nebo pankáčů, či jak se to vlastně píše. Na muziku se tak skvěle tancovalo, že jsem ani nevnímala déšť a tancovala v tričku. Pravda, byl to trochu Woodstock – kalhoty a boty se převelice spřátelily s bahýnkem a nechtěly za žádnou cenu od sebe, což mělo za následek mírné znečištění Letošovo vozidla, kam jsme se po koncertě přesunuli na afterparty, vylovili z kufru další ionťáky a do rádia pustili jak jinak než Horkýže Slíže! Ještě než se tak stalo, jsme se stihli přesunout na to místo, které se nám tak líbilo, ale byli jsme původně vykázaní – tentokrát už tam nikdo nehlídkoval.

Druhý den ráno jsme vstávali s refrénem „Silného refrénu“ na rtech a už nás to nepustilo celý den. Hodinky ukazovali 11:00 hod., což je docela pozdě, tak jsme se začali balit směr

Svatošky. Asi po hodině mi přišlo fakt divný, že mám na mobilu čas 10:00, který byl nakonec správný – oněch 11:00 byl jakýsi světový čas někde na Marsu, což nás potěšilo – den nebude tak krátký. Vyrázili jsme hledat další ideální místo na parkování, co nejbližší ke skalám a koho nepotkáme, Máru Dvořáka a celou bandu vodáků raftáků, kteří nám nabídli raftotaxi až ke skalám! Po cestě jsme okoštovali jablkovici a úžasnou klidnou romantiku líně tekoucí řeky narušila snad jen představa opravdu dlouhé polezecké procházky zpět k autu.

Po vyloďení jsme si zašli pro lana do hospůdky a zdrželi jsme se tam i na polévku. Postupně se tam objevili všichni členové raftového týmu a taky Jarouš, který se k nám po pátečním zapíjení narození kamarádova děčka dle dohody přidal a doplnil nás do sudého počtu. A měl s sebou i lano, takže nakonec vše dobře dopadlo – ve 4 lidech jsme měli 3 lana, kdo by to byl čekal. Vylezli jsme si pár pěkných cest, v mezičase se schovávali před deštěm pod kdejakým mini převískem. Zuzka stačila nakrmit rohlíkem i jakousi hladovou kachnu, která nám přišla bez jakékoli bázně dělat společnost a stihli zhlédnout z vrcholu Kopejdovic duo, které pak přišlo ke skalám i na kus řeči. Počasí se nijak zvlášť nelepšilo, tak se lezení překalibrovalo na záchrannou akci – výlov zarezlého a

hlínou už dost zasypaného frienda. Mise dopadla úspěšně. Věděli jsme, že cesta bude dlouhá, tak jsme to zabalili a šli se ještě ke Svatošovi na rozloučenou občerstvit a zahřát. Napadlo nás, že bychom si mohli trochu dopomoci a nechat se dovést k autu. Jarda parkoval podstatně blíž ke skalám než my. Takže jsme se podělili o náklady na pohonné hmoty a podvečerní turistiku si nechali rádi ujít. Škoda jen, že jsme tím pádem nemohli zavítat na Loketskou věž, která na nás vykukovala z levého břehu při naší plavbě, ale nevadí, je na co se těšit příště.

Cesta zpátky se nesla v duchu Horkýže Slíže (jak jinak...) a opravdu nás lákalo udělat si ještě jednu kulturní zastávku v Kadani v Orfeu, kdo že to tam měl mít koncert? To by asi nikdo neuhádl - Horkýže Slíže! Už by se zdálo, že z nás budou fakticky skalní fandové, ale nakonec jsme tento nápad nechali pro tentokrát být a naším cílem byla cesta domů.

Na závěr bych chtěla poděkovat za pěkný výlet mým spolupachatelům, zážitků bylo tolik, že mě to přimělo kóóónečně něco naťukat do PC a podělit se o to i s ostatními prostřednictvím naší oblíbené Mantany. Necht' sa páčí!

Veronika

Říkačky za kačky aneb zlidovělá rčení v horolezectví

Milan "Svinčo" Svinařík

Pořekadla a přísloví nás provází již od útlého věku. Naši předkové se do nás touto formou snaží dostat trochu té lidové moudrosti. A tak každý školák již ví (nebo by měl vědět), že druhému se jámu kopat nevyplácí, že lež má krátké nohy, a tak dále a tak podobně. Jenže jak jde čas, některá pořekadla upadají v zapomnění a na jejich místo nastupují nová, poplatná své době. V našem historicky mladém sportě, jímž je horolezectví a jeho odnože (zejména bouldering) není o takováto nová úsloví nouze. Několik z nich, které se mi při oblézání šutrů často honí hlavou, zde uvádím. Tento počín byl užitečný i pro mě, notorického znalce těchto manter. Jak jsem se totiž snažil ze svého archivu sehnat ilustrační fotky ke každému pořekadlu, zjistil jsem zajímavou věc. A to jest fakt, že nejvíce fotek mám k pořekadlu o spících horolezcích a naopak úplný nedostatek fotek mám k pořekadlu týkajících se praseň cest. Takže to vypadá, že horoklubáci vůbec neprasí, protože furt chrápou. A nyní již k samotným pořekadlům. Při zdolávání oblých žulových balvanů Petrohradska bývá největším úskalím se vyplazit na oblé temeno. Chyty jsou většinou jen drobné krystaly a člověk se zoufale snaží nějakým způsobem na tom struhadle nějak udržet. Klíčem k úspěchu je zvýšit tření, jakýmkoliv způsobem. V tu chvíli mi automaticky vytane na mysli kouzelná formule:

Když máš pupek za hranou, tak máš cestu vyhranou!

Nezřídka po té, co vás váš pupek zachrání od pádu, nastává další problém, a t.j. našlápnout vysoko nad úroveň pasu, abyste se konečně mohli vyhoupnout na vršek kulatého struhadla. Ne každý vládne schopnostmi hadích žen, a tak určitě přijde vhod se zařídit podle rčení:

Když seš tuhej jak poleno, tak použij koleno!

Lezení ve všech formách by mělo být hlavně o radosti. Pro mě samotného je lezení téměř synonymem svobody a myslím, že i původně z této pohnutky horolezectví vzniklo. Paradoxně my sami (lezoucí havěť) jsme si postupem času vytvořili umělé škatulky, konvence, pravidla a stupnice, které čím dál více svazují a škrtí tu prapůvodní podstatu. A tak dnes téměř vždy a všude bdí nad naší „vertikální radostí“ oko velkého bratra a hlídá styl, porovnává obtížnost, měří čas, škatulkuje ba i prudí. Pro tyto případy mám v záloze osvědčené profláknuté heslo:

K vrcholu se deru, na čistotu seru!
aneb
Kdo výstupy neprasí, zbytečně v nich zápasí!

Aby nedošlo k mýlce, nepíši zde o lezení na závodech a soutěžích. Tam jsou pochopitelně pravidla a dohled nad jejich dodržováním potřebná. Ale to je zcela jiný vesmír. Teda aspoň pro mě, notorického kochače. Zřejmě z tohoto mého charakteristického rysu asi vyplývá má přílišná náklonnost k heslu:

Brzký nástup, horolezcova smrt!

Skoro bych řekl, že je to jedno z nejpříjemnějších pořekadel. Báječně se hodí pro omluvení vlastní neschopnosti vykopat se z vyhrátého spacáku ráno před výstupem. Zase abych nikoho nemýlil, jedná se o sarkasmus. Do ledových stěn se musí sakramentsky brzo vstávat, aby vám něco nespadlo na hlavu. Možná právě proto jich mám vylezeno tak málo.

No a to je pro tentokrát všechno. A až mě zase něco napadne, tak si to určitě nenechám pro sebe.

LdS

Ahoj horoklubáci,

všechny vás zdravím a dovoluji si se s vámi podělit o nové zážitky. Jistě jste všichni slavili čarodějnice se svými blízkými a přáteli. Stejně tak jsem učinil i já, bohužel bez Martiny, která musela být v práci. Jel jsem za kamarádem do Českého krasu. Po deštivých čarodkách ve Všenorech, kde po kombinaci staropramenu, kozla, bránika a ohnivé vody si ráno dopřáváme sladkého spánku. Na druhý den máme v plánu zúčastnit se otvírání jeskyní na Chlumu, které tam organizují místní členové Barandienu. Při příchodu panovala dobrá nálada, fungovalo špičkové občerstvení ve stánku a to nejpodstatnější všudy přítomní nedočkavci závodu o nejrychlejšího chlumochoda na 30 a 80 m.

Dost populární Jirka Zahradníček už byl zdálky vítán, neb byl favoritem a posléze svým výkonem v disciplíně na 80m do 5 minut potvrdil prvenství. I já jsem se zúčastnil ovšem v kratší disciplíně. Musím připustit, že na tuto disciplínu je nutné si osvojit jisté návyky. A to nemluvím o zkušenostech s použitím „pantina.“ V samotné soutěži je zapotřebí si před startem dostatečně našlapat lano, aby šlo do záběru a to nejdůležitější je udržet si nastavené tempo. Radostí vám bude dotknutí se kladky na vrcholu po již neubíhajícím laně. Krásnou škodolibostí je, když vás po dosažení vyšší výšky pro legraci spustí naráz níž. Věřte, že u těchto chvil jsme se něco nasmáli.

Po účasti na chlumochodu jsme se vydali do jeskyní, občerstvení jsme si nechali až po návratu. Je kolem třetí odpoledne a my se vydáváme zalézt si do Srbska. Zde opět po dlouhé době poznávám oklouzané vápno, kde společně s Jirkou a Mišulí vyvádíme na večer tři cesty. Kolem desáté si rozebíráme při různorodé večeři, co dům dal, celodenní zážitky.

Tak horoklubáci horám zdar a protentokrát i všem chlumochodům.

Pepíno

Pozvánka na přejezd Krušných hor

Minulý rok proběhl přejezd Krušných hor na kole v režii Horoklubu Chomutov, a protože se mě již několik lidí ptalo, jestli se bude konat i tento rok a my bychom to s tátou rádi dotáhli do konce, tak předhazuju pár termínů.

22. - 23. 8. (čt - pá), 30. - 31. 8. (pá - so)

Ti, co mají zájem o přejezd, necht' se se mnou zkontaktují na b.kluc@seznam.cz a uvedou termín, ve který se můžou zúčastnit. Konečný termín bude vybrán podle největšího počtu účastníků.

Trasa vede již klasicky od Kraslic do Lesné nad Chomutovem (cca 110km) a druhý den zbytek do Nakléřova a sjezd do Teplic či Ústí nad Labem (cca 100km.) Není problém (po loňské praxi), aby se jednotlivci i skupiny připojovali v průběhu cesty. Ubytování na Lesné bych opět domluvil dle požadavků jednotlivců, někdo v pokoji, někdo venku. Tempo jízdy je smrtící, co 20km, tak zastávka na pivo či jiné pitivo. Musím říct, že tento výlet je určen pro každého, kdo trochu jezdí na kole, takže bez obav. Předpokládám, že tento ročník by byl současně i konečný, protože bych v příštích letech projel raději jiné hory. Takže neváhejte.

Blahouš

Trampoty s lezením

Maruška Šťastná

S nadšením sobě vlastním se snažím navázat na podzimní lezení. Jde to těžko, je znát dlouhá doba nečinnosti. Zima opět proběhla a kromě bacilů mám na kontě 5 km na běžkách. Snad se to zlepší tréninkem na stěně. Už tam nějaký den pracuji, tak bude příležitostí víc než dost. Nakonec toho lezení tolik nestíhám. Občas něco s kroužkem, nebo při jištění jednotlivců, kterým nedorazil parťák. A tak když se toho konečně trochu opřu a zalezu si s Jířou, je z toho zánět šlach. A stačila na to jedna cesta, ani tak obtížná jako hodně po dírkách. A zase mám na nějaký pátek pohov. Je to náročný, vidět lezení skoro každý den a nemoci si šáhnout. Co se dá dělat.

Jednoho dne se nechám nalákat na boulder. Kamarád je tam sám a to není taková zábava. Polezu jen po velkých chyttech. Byla jich sice většina, ale druhý den už zase bolejí prsty. Tak mám další pohov. Zase to chvíli vydržím, ale zase někdo potřebuje odjistit. Protože lezu do té doby než se mi neotevřou ruce, tak mám další prostor na odpočinek.

Nakonec jsem rozhodnutá začít lézt venku, protože tam nic podobného nehrozí. První výlet vyhodnocuji špatně. V Chomutově je teplota asi 5°C a to není nic pro mé choulostivé prsty. Je to jasné. Borci ať si lezou a my okoukneme terén a vyrazíme s Filípem na nějakou procházku. Nakonec je krásný slunečný den. Pokorně si půjčuji lezečky a dám si 3 cesty. Jířa se přece jen trochu vybavil a tak si docela hezky zalezl. Určitě se na Rakovnícko někdy vrátíme.

O jarní metodice Jířa hází pneu a já mám babysitting a odpolední. Tak je to jen kochačka za občasných dešťových přeháněk. Poslední výlet na písek s možností krásného podvečerního lezení, trávím s Filípem v autě na lůžkové úpravě. Ve chvíli, kdy si Jířa bere batoh a chce vyrazit do skal, naše robárko má rozsvícené oči a chce si hrát na lezení. Přemlouvání nepomáhá, ani to že do skal dorazí Broníček. Tak nakonec zůstávám s Fílou a Jířa jde lézt s Matesem a Vojtou. V noci prší a ráno je čas jít sbírat odpadky. Lézt se nedá a v neděli zase hurá do práce.

No a když se počasí umoudřilo, je čas připravit dříví na zimu a hned jsou zase dva víkendy pryč. Tak je půlka června a konečně vyrážím na písek prsty pořád nejsou OK a tak se kochám jak ostatní řadí na Sněžníku. Večer je táboráček, kytárka, buřty, no prostě nádhera. V neděli je už opravdu letní počasíčko. Pod skalami běháme bosky a je to paráda. Pod věž dorazí i parta s klasikem Gerthardem a ten je pěkně protáhne v klasickém trojkovém komíně. Nakonec neodolám a dávám si za Blahošem jednu pětku a pěkně bosky. Na správném konci lze dělat psí kusy. Pro potěšení dáme i variantu komína a máme docela pěkné zážitky jak osedlat ostrou hranu. Bez lezeček nic moc a tak napínám svaly a jdu na to přesně obráceně než ostatní a ono to nakonec taky jde. Výlet se vydařil, partička byla výborná a snad se zas někde ve skalách potkáme. Všem ostatním kamarádům přeji pohodové prázdninové polezeníčko a hodně slunečných dní.

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v květnenci 2013

- 1.5. Na svátek práce Anet Zebischová s kamarádem vyrážejí v **Rakousku** do St. Jodok na ferratu Peter Kofler Klettersteig obtížnosti C.
- 2.5. Na **Bořeni** zadírá Deivina kamarády z Ústí.
3. – 12.5. Mistr Svinařík se všemi svými květinami našťěvuje **Fontáč**.
Ludva, Letoš, Verča a Bart působí na **Svatošských skalách**.
- 4.5. Anet posbírala Čecháčky v Innsbrucku a společně překonávají ferratu kolem krásného vodopádu Jubiläums – Klettersteig Lehner Wasserfall v **Ötztalu**.
- 5.5. A do třetice zdolává v **Rakousku** Anet Zebischová s kamarádem ferratu Leite Klettersteig obtížnosti C/D s krásným lanovým mostem.
Honza s Týnkou operovali v Africe, sorry na Africe. Na té naší v **Tisé**. Bez safari, ale i tak dobrý.
Na **Kozelce** se oddávají lezení Blagoslav s Verčou, obě Šišky a Bronislav s Brončaty.
- 8.5. Broňěk, Deivi, Bárt, Easy a Verunka využívají poslední krásný den před příchodem níže k lezení do výše v **Anglickém parčíku**.
7. – 12. 5. Aleš s Kačkou a Jechhanger s Filipem Pičusem lezou v **Massone v Arcu**. Daří se jim vyhlízet Beach boys, Abissi, La lucina del inferno a další kvaky.
- 10.5. Ludva a další podnikají pochod na Jezerku přes **Jedlák a Jánský vrch**. Po cestě něco i vylezeno bylo. Zpět se vracejí na druhý den přes **Kočku**.
Solovýpravu na **Jedlák** podniká i tulák Blagodan. Obchází snad všechny skály na kopci a dává i nějaké ty Horezdary.
- 11.5. Kompletní Bandasky s Deivinou a partou Brňáků i v níže škodí v **Anglickém parčíku**, neb jinde na písku lézt nelze
- 12.5. Na **Sněžníku** je písek také dost tvrdý a Šiška s Deivinou přesídlují na Převislé žebro.
12. – 14. 5. V Anglickém parčíku v českém **Ostrově** (nikoli na ostrově) pískaří Honza Unger s Lukynem, Košíkem a Evženem.
- 13.5. Ludvík s Rost'ou dávají 4 cesty na **Citeře**.
- 14.5. Nejen nové cesty v levé plotně na **Mosteckém Špičáku** zdolávají Bandasky s Lubošem Třebou, Deivinou a Kubou Kotulou.
Opět Ludvík s Rost'ou, pro změnu v **Orasíně**. Ludvu konečně pustil Rolling stones. Dále dává jí Třífázovou a Piz Badile.
- 15.5. Na **Špičák u Mostu** se vrací Deivi, tentokrát s Verčou, Zuzkou a Vlád'ou.
- 16.5. Předseda Letoš s Verčou působí v **Prunéřovském údolí** na Plotnové věži.
- 17.5. Na **Bukovině** se povedl Horezdar Evženovi a Košíkovi s Ungříkem.

- 18.5. Jechhanger s Verčou a Šišky se účastní **Kozelkovské dvanáctihodinovky**. Šišky suverénně vítězí, ale Verča s Jechhangerem zvaným nově též Fírer končí na mizerném druhém místě.
Kozí díl – turisticko objevitelská výprava s Květomilou, Blahoslavičem, Agnes a Petrem.
- 19.5. Jířa s Deivinou, Bandaskami, Jechózou Fírerem, Jardou Zástěrou, Elvisem a Verčou popo lézali v **Bielatalu** v okolí Verlassene Wand.
Ludva s Kačkou podnikají cyklovýlet na **Katzensteiny** a obdivují zdejší skvosty.
- 22.5. Při výcviku požárníků Broňa v **Ádru** přešel (naštěstí na druhém) svoje asi nejtěžší VII a - Kokšovu cestu na Hronovské věže a z donucení ještě nějaké VIII a, čímž pro něj ten den lezení skončilo.
Mistr Svinařík se naopak oddává žulové terapii v **Žihli**
- 23.5. Na **Kameničce** zkouší Ludva vysápat Kvakerskou cestu.
24. – 26.5. Bandasky, Rost'a Koječský, Deiva, Petr Brandl se svou Verunkou a tzv. Mc Giver v doprovodu Pavla Petráka zdolávají kaňon **Tignali u jezera Garda**. Vzít si sebou v květnu do Itálie jen trička s krátkým rukávem nebylo moc prozíravé, ale nakonec se povedlo vylézt po canyoningu i 11 délkové cesty na Piccolo Dain u Arca v sestavách Šiška + Petr Brandl, Deivina + Pavel Petrák, Broněk + Verča Petrova.
- 25.5. Ungřík s přáteli se protahuje na **Kreutzberku**.
Květuš s mužem Svinaříkem pátrají a oblézají nové oblasti v okolí **Fichtelgebirge – Hohenstein**.
25. – 26.5. Jechhanger, potomek Cliffhangerův zvaný též Fírer se účastní soustředění reprezentace na stěně v **Linci**. Poté, co zjišťuje, že forma by sic byla, ale problém je v hlavě, jede zpět náblížkou přes Brno (hlavu nevyměníš, dětma nezatopíš).
Na Katapultu v **Údolí Malé vody** působí sólista Ludvik.
- 27.5. Předseda Letoš vyrobil a s Verčou namontoval do tělocvičny v **Kadani** ochranné mříže na boční reflektory. U rozbitého bylo vyměněno sklo a Bohouš dokoupil i nové výbojky, aby byla stěna lépe osvětlena. Za toto patří všem zúčastněným dík. Už aby byl podzim!
- 28.5. Startuje **Expedice Peru**. Složení expedice: Ondra Beneš, Pavel Bohuněk, Béd'a Škarohlíd, Pepa Ficek, David Michovský a Edita Vopatová. Expedice má před sebou několik cílů. Prvo výstup na La Esfinge (Ondra a Pavel), výstup na Huascarán Sur (Béd'a a Pavel) a výstup na některou z těžších 6000.
- 29.5. Na **Slovanské kopě u Jindřišské** dává komplet Svinčo s Květuš.
- 1.6. **Hustou rubárnu** – cyklistický závod (45 km, 1000 m převýšení, voda, bahno sračky) absolvuje Blagodan Klučič.

Marjánky návod na happy život

Chceš-li být šťastný rok, poraž prase.

Chceš-li být šťastný tři roky, ožeň se.

Chceš-li být šťastný celý život, staň se horolezcem.

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v červnu 2013

3. -7. Pavel Bohuněk s Ondrou Benešem udělalí prvovýstup na **La Esfinge v Peru**. Nová cesta má 600 m, 12 délek, obtížnost 7c. Prvovýstup trval 5 dní.
- 4.6. Na **Zlatníku** v okolí Trojzubce si krásně při večerním slunci zalezli Blagodanič s Renčou.
- 5.6. Šíša konstatovala, že lézti je třeba a s ní na **Špičáku** lezl Luboš Třebo. Deiva se zde věnuje skalním nováčkům Zuzce Kovářové a Vlád'ovi Beranovi.
Svinčo s havěťí se potuluje **Kotvinou** a činí zde prořezávku a bouldering.
V **Perštejně** se zase pohybují Blagodan Klucič s Kubou Kotulou a Radomila Štejnaru.
- 6.6. **Eduardstein** navštěvuje Mistr Svinařík s ženou Květomilou coby přípravu na Nebíčkovu ver-nisáž.
Opět v **Perštejně** působí Blagodan Klucič s Kubou a navíc se k nim přidává Ludvik Kostova nej.
Párek se Šamanem lezou a provádějí údržbu skal v okolí **Kokrháče** na Hasištejně
- 7.6. Mekyho lesní klasifikaci si vyzkoušeli po dlouhé době na **Horní Halži** Blagodan s Radkou Štejnaru a Ludvou.
- 8.6. dopoledne - **Vlčí kámen** ((Květuš, Veronika, Blahouš, Pavlína, Ivan, Nebe, Venca a pes) - bouldering (vrcholová hlava + hřebenáč komplet) do první bouřky.
odpoledne - **Pramenáč** (Květuš, Veronika) - skorokomplet bouldering
Další špičkovou oblast - **Řež u Holubic** navštěvují Deivi s Michalem, řečeným MacGyverem.
Parádní zarostlá prodíračka pro fajnšmekry.
- 9.6. **Přílepská skála** byla Jířou určena za oblast hezkého počasí v republikou procházející tlako vé níži. Vrtkavost počasí poznali v prudkém dešti utíkající Bandasky, Deivina a MacGyver, Broučkovci a Happiny. Několik místních linií bylo přesto zdoláno, největší úspěch u Banda sek a Broučkovců sklídila místní rajbasová perla Chřestivá 6-.
Volný pád z 4200 m na Mosteckém letišti za asistence Pavla Petráka absolvovali Leoš s Mí-lou, Deivi, Šiska, Broňa, Verunka a Šarlota Dušková a fotograf výpravy MacGyver (dokumentace z matičky země).
Kompletní Svinčův harém se mrcasí na **Kamenci** a vyhání je vydatná bouřka.
10. - 16.6. **Fagaraš Gang** - Tonda, George, Veronika a Easy uskutečnili přechod hlavního hřebene Fagaraše.
- 11.6. Svinčo prohání boulderky na **Sněžníku** v sektoru Bueno - sám neboli solo.
11. - 17.6. Nejvyššího kopečku Peru - **Huascaránu (6767 m)** dosáhl Pavel Bohuněk s Honzou Škarohlídem.
- 12.6. Že lézti je třeba Šíša opět konstatovala a Bandasky, Deivina, Luboš Třebo, Pavel Petrák, Mi-chal Steňko řečený MacGyver a dětský sbor opět navštívili **Mostecký Špičák**.
- 13.6. Krásné cesty na **Bořeni** loví Deivi s Jakubem Kotulou.

- 15.6. Že v deset ráno posnídat svatební koláčky a v osm večer se po celodenním lezení vrátit k pečenému selátku je nejhezčí svatba jednomyslně odhlasovali Bandasky s Deivinou. Háthí si bral Pavlu a Bandasky s Deivinou lezli na **Velkou babu** u moravského Mohelna.
Na **Sněžníku** se schází více než početná skvadra Horoklubáků (Květuš, Nebe, Venca, Pavlína, Jířa, Maruška, Fíla, Blahouš, Renča, Svinčo), takže je zde veselo.
- 16.6. Zbytek včerejší výpravy (Happiny a Blahouš s Renčou) lezou v **Ostrově** v okolí Zarostlé věže spolu s Gerhardem Tschunkem.
Na **Kapucínu** si zalezli Párek s Párkovou, než je vyplavil letní slejvák.
- 18.6. Nové cesty na západě **Bořeně** přelézají Deivi s Romanem.
18. - 20.6. Přelezení Gamskögelgratu 3+ - délka 1000m a převýšení 290m, nástup převýšení 900m, sestup součet předchozích hodnot. Lezli Blagodan Klucič a Jarda „Bábovka“ Hála z Prahy.
- 19.6. Malou metodiku si v **Perštejně** pod vedením Broňka a Deiviny odbyli Pavel Petrák, Zuzka Kovářová, Vlád'a Beran a MacGyver.
Malou brigádu na zarůstajících **Bečovských skalách** si udělal Párek.
20. - 29.6. Celá expedice Peru si užívá nádherného lezení v oblasti **Hatun Machay**, kde se Pájovi podařilo vylézt 7c. Více o expedici v článku v příští Mantaně.
- 21.6. Bandasky s Jířou a dětským sborem zamířili do **Malých stěn v Tisé** kde bylo Něco pro Spartak a taky Štěstí na blízku bohužel mírně navlhlé, což vedlo k ústupu na chalupu.
21. - 23. 6. Deivi dává do kupy team a vyráží do **Frankenjerry** se Zuzkou Kovářovou a Vlád'ou Beranem, kteří se jejího tempa nezalekli.
- 22.6. Na tvrdém písku **Sněžníku** se sešlo takřka celé tvrdé jádro Horoklubu i oddíloví příznivci a necelá dvacítko lezců obsadila Jarní a Májovou, což velmi připomínalo bývalé časy Horoklubu. (Květuš, Svinčo, Pavlína, Verča, Jarin Zástěra, Blahouš, Renča, Jířa + Fíla, Broněk, Šišapangma + Davídek, Třeboš Luba,)
- 23.6. Čekatel na členství v Horoklubu MacGyver podniká sólo **výpravu na kajaku** ze Sokolova do Klášterce n.O. za 7 hodin 36 min. (69 km)
- 29.6. Že v deset ráno posnídat koláčky a v osm večer se po celodenním lezení vrátit k pečenému steaku jsou nejhezčí narozeniny jednomyslně rozhodly Bandasky s Deivinou. Bery slavil a **Srbsko** nebylo daleko. V šestkovém království na Alkazaru byla parádní lezenice. Šestka šetek byla slušným výsledkem Horoklubového výletu.
- 30.6. Další dávka lezení na **Alkazaru** dala červnu punc zatím nejhezčího lezeckého měsíce roku, slušným výkonem se blýskl nováček Pery ve Staré cestě na Homoli, třicet metrů dlouhou cestu poté napůl vylezl napůl byl vytažen malý Broník, což byl pro oba nejlepší letošní výstup. Jířa s Maruškou si užívají volný den bez Filípka při lezení na **Svatoškách**.
Sněžník - prohlídku tvorby P. Slaniny uskutečňují ve Stěnách nad silnicí Svinčo s Květuš. Následuje kvalitní bouldering v sektoru Deža-ví.